

А сегмене го биеха
Съ едри и ситни камане.
Тогазъ ми Златйо извикалъ:
»Проклѣтъ билъ онзи войвода,
Кой слуша проста дружина
И невѣрници не коли!«
Па падна Златйо на земя
И отъ душа са отдѣли.
Българе сжлзи ронѣха
И Мана страшно кжлѣха:
»Проклѣтъ билъ Мано кржави,
Че ни издаде юнакътъ!«

Златйо е убиенъ въ 1810 година близо до Сливень. Когато отивашъ изъ тоя градъ въ Пловдивъ, то при с. Налбантларе, близо до Тунджа, са намира една малка рѣчица и едно деренце, които още отъ 1810 година са паричать Кокарчевата рѣка и Кокарчевата долина. Старците разказватъ, че Златйо Кокарчо-оглу е убилъ около 25 турчина и 10 българина, а до 40 души сж биле ранени преди да му са запали барутътъ. За запалването на барутътъ му разказватъ така. Когато му са свършили фишеците, то Златйо извадилъ изъ чантата си двѣ оки баруть и нащялнилъ пушката си: но отъ чекмакътъ на пушката му отхвъркната искра, запалила барутътъ и изгорила му очите. Златйо е билъ много юнакъ човѣкъ: никой не е можѣлъ да го обори, никой не е можѣлъ да го надбѣгне. Той е билъ сироманъ човѣкъ и обичалъ да свири съ свирка. Бойнътъ му е билъ високъ, косата му е била черна, а мустаките му сж биле дълги. Единъ денъ той отишѣлъ за дърва съ 25 магарета. Златйо воилъ съ себѣ си само едно мацко момче, за да му по-